

Библиотека

Сашира

Димитрије Јовановић
ПА ШТА

Издавач:

Књижевни атеље

Куће Петровић

За издавача:

Душко М. Петровић

Уредник:

Зоран Туцаковић

Цртежи:

Миланко Каличанин

Графичка опрема:

Зоран Туцаковић

Штампа:

Бео штампа,

Београд

Тираж: 300

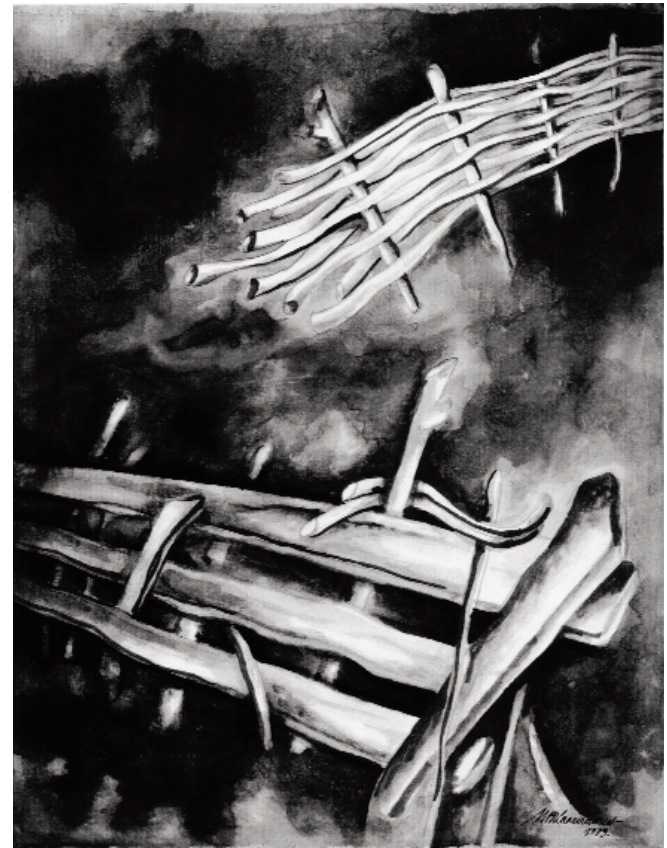
CIP - Каталогизација у публикацији

Народна билбиотека Србије, Београд

Димитрије Јовановић

**ПА
ШТА**

Књижевни атеље
Куће Петровић
Београд, 2011.

**СКИЦА
ЗА ПОЕМУ
РОДНОМ ГРАДУ**

вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе

нема те више

ракове и шкољке
у душама нашим
распадајућим
лекари узгајају

вешала црна
диже
овај град
ово чудовиште
око вратова наших
омче
намиче
трн у око
забада
нож у леђа
колац у дупе

вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе
свачега и свакога
у теби има
само људи нема

милосрдни те
походио анђео
поздраве од
пријатеља ти
и браће
из америчке европе
и америке из пизде
материне
даровао

улице твоје
запуштене
прљаве баре
пуноглаваца пуне
посред тротоара

док се крај њих
жабе бишту
и змије отровнице
кезе

у барама
блеште крвави
испљувци
наших промашених
живота

вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе
заглибљен
у каљузи
простаклука
и курварлука
нестао си
у контејнерима
демократије

у блуду
капитала и лопова
лопова и политичара
политичара и будала
будала и комуниста
комуниста
и
капиталиста

контејнери
на смрт заударају
ипак
нашу заокупљајући
машту

иструлила
будућност светла
по казаматима
саграђеним у главама
оним
што нас у црна
одела укупна
облаче

вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе
са тераса твојих
ко заставе
усране
виоре се гаће
на пола
спуштене копља
ни кафана немаш
ни кафића
ни ресторана
у којем
кожу
не деру
око
не ваде

у предузећима јавним
као и у осталим
јавним кућама
јебе

жути плавог
плави жуто-плавог
жуто-плави
плавог и жутог

а сви скупа нас

хиљаде бледих
бедних и одрпаних
сваког јутра
мења картонске
кутије
на којима труну
изложене
чарапе и наглавци
лонци и поклопци
одела стара
и нове наде

*вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе*

*у двориштима школским
више шприцева
него у амбулантама
у болницама
више здравих
него
на улицама
више паметних
у лудници
него у кућама*

без путника
железничка станица
блуди
у шимширу
на клупама
црне сенке
два евра
зарађују
по шеви

пред зору
пијани соколови
кликћу
на тргу

крчмећи дрогу
у бесцење

кучићи оргијају
док им се удварамо
да нас
невладиним
не туже
џукелама

*вољени граде
смраде
ти си град
гад
пијаца си робе
и злобе*

ко иза врзине
сељаци
клинци и маторци
по пролазима
и тротоарима
пишају

у спомен парку
краве
коњи
козе
сиромаси
роми
и цигани
преживају
да преживе

у магнохрому трт
у фабрици вагона трт
у кисекани трт
у пољопромету трт
у тргопромету трт
у скупштини трт
иза нас трт
лево од нас трт
десно од нас трт
испред нас трт

*вољени граде
смраде
смрди из општине*

**смрди
из предузећа
из станова и кућа
смрди
иза нас смрди
лево од нас смрди
десно од нас смрди
испред нас смрди
смрад до смрада
смрт до смрти**

**нови говорници
старе лажу
приче
преклани во
риче
док килави политичари
злато будућности
серу**

**у теби су
граде смраде
ћирилицу
заменили латиницом**

**муда муданцима
мудијализацију
мондијализацијом
патриотизам именовали
издајом
издају
прогласили љубављу
према непријатељу**

**испод посечених липа
где смо у предвечерја
давна
по уздах отимали
од девојчица
клинци се
пред камерама
телефона умоболних
крешу**

**функције се деле
на просте чиниоце
падају функционери
ко курац у хладној
води**

јебу нас
деца комунизма

МЕТРО

Иде човек, мајко моја!
Шта иде?
Трчи!
Не трчи, јури!
Јури човек, мајко моја,
јури до сталаже да стигне.
Гура човек котрљајућу корпу,
велику ко његове
исколачене очи
и празну ко душа његова.
Кад главу у сталажу загњури,
он трпа.
Трпа у корпу.
Трпа и пуни.
Све до врха пуни.
Како прву,
тако другу,
како другу,
тако трећу!
Све трпа.
А ручерде порасле,
шаке ко лопате.
Боже, чега све ту нема.
Свега има!
Нема само да ничега нема!

Уморни човек, мајко моја,
фрижидер напунио,
замрзивач препунио,
све ормаре,
полице и шифоњере претрпао.
Пуна кућа,
свега што није имао
и што је имао,
допунио човек.

Прилеже човек, мајко моја,
душу празну да одмори,
да успава.

Скочи жена, ко аждаха,
пламен сукну
и глас пусти, гласину:
Зар Тамо без мене да идеш?
Скочи човек
ко да се помами.
Гурају човек и жена
корпе што се котрљају.
И убацује жена,
све убацује,
ништа не избацује.

Уморни човек и жена,
тешко задихани,
да прилегну хтели би.
Душе празне да одморе.
Да удахну.
Да издахну.
Да предахну.

Кад божемепрости,
ко вихор,
син и ћерка
крокодилске сузе линуше
куну, преклињу и заклињу:
Зар се без нас Тамо иде,
бездушни родитељи,
зар без нас Тамо?

Тад рипише, човек и жена,
мајко моја.
Трчи човек,
трчи жена,
трчи син
и ћерка трчи.
Једва једно другог престиже.
И трпају, мајко моја.
Пуне ли пуне.

Претрпавају ли,
претрпавају!
Жваћу,
дахћу,
цокћу
и рокћу,
отац,
жена,
и син,
и ћерка.
Уживају.

На програму Свадба,
па Велики брат,
па Фарма,
ни Двор не недостаје!

Јуче тако,
данас тако,
сутра и прекосутра није другачије!
Све до раке,
Иде човек, мајко моја!
Ни корак ближе ни корак даље.

*

ти то нећеш видети
ћирилицу пишемо латиницом
на часовима математике
играмо се жмурке
на географији
рата

ти то нећеш видети
на великом одмору дувамо
на малом дрину без филтера
дању цоњамо у кафићу
ноћу шприц па на
небо

ти то нећеш видети
матори пијан вас дан
кева ради ко драгстор
највише са ћалетовим
капиталистом

ти то нећеш видети
драги деда

благо теби
умро си баш кад
је почињала ова велика
демократија

*

па добро
нека буде и тако
ако морамо европу у дупе
е не би ли некако из
ове рупе

па добро
ако морамо америма
да чешкамо килава јаја
е не би ли некако из
овог белаја

па добро
ако морамо и наше дахије
пољубац у руку
е не би ли некако преживели
ову бруку

па добро
ако морамо све то
да им алалимо
не морамо тиме још
и да се хвалимо

згађен пред
бахатошћу великих
зачуђен пред
снисходљивошћу малих
гушим се
у смраду демократије
равнодушне према
жеднима
лицемерне према
гладнима

згнушан над
гробарима истине
кловновима
светског поретка
ждерачима
нашег права
давим се
у сплационама
обећане будућности

иако
уистину

земља
ватра
вода
и
ваздух
на мојој
јесу страни

*

трчим ко теленце испред сваке руде
тамо да стигнем где обећања нуде

хитам ко волина за сваком кравом
сматрајући је госпођицом правом

док за сваким пластом сена чезнем
успевам себе самога да зезнем

скакућем ко јаре уз туђе скуте
укрштене очи нове видокруге слуте

и док ми цури потрошачка бала
гласам сваког дрипца ко будала

затим крај тарабе неутешно ридам
после бришем очи и одавде кидам

где сам стиго не видим у мраку
бело гледам док причају бајку

стара бајка нови приповедачи
исте пушке стари окидачи

ЧИСТА ФИЛОЗОФИЈА

ТАЛЕС

*јутрос је
звезда једна
сузом
сузу
искапала*

ту звезду
малену
да завешташ
нама
хитао си
кад се канал
некакав
испред тебе
испречи
и бабе оне
невидеће
што ти се
насмејаше

и никог не би
из канала

да те извади
до тебе
самога

а потом
бивало је
како је бивало
(свакако
само не славно)
а да нико није
ономе
што си ти
рекао
нити додао
нити одузео
нешто
што би важно
било
или теби
или
коме другоме
и звезда
још усамљена
сија
само

бабе немају
кога
цереком блесавим
да исмеју

у истој води
без дна и данас се
са пуноглавцима
брчкамо

ПИТАГОРА

*не разумевајући себе
ни мисао твоју
вековима заборављану
у заходу
као да смо је
проучавали*

после тебе
заноћисмо на месту
погрешном
(усред пасуљишта)
и гнев богова
изазивајући
пасуљишта погазисмо
себе хранећи
а чини се
да још трајемо
упркос бесу
богова
и смртних
и бесмртних

страху нашем
и немоћи твојој
да нас поучиш
да ништа друго
него број
јесмо
мањи
од
најмањег

ЗЕНОН ИЗ ЕЛЕЈЕ

*ни онај
што је покретао
ни онај
што је кретао
никуда
стигли нису*

они су
у свим
кретали
правцима
и враћали се

јер

ни према чему
пута нема
ни стазице
ни богаза
нити путника
има

ко је
кренуо
враћати се
нема где

они
који
ни кретали
нису
никуда
ни стићи
могли нису
па им
путеви
ни недостајали
нису
при чему
на путнике
и узалудност
путовања
њихових
пажњу
ни обраћали
нису

они
који су
о свему томе
размишљали
никоме
нису
досађивали
него себи
самима

они који
ни размишљали
нису
нити су могли
да се врате
нити са
кретањем
да се сусретну
нигде
могли нису
мада су
о свему томе
много
причали

јер

на некретање
сви осуђени
јесмо

ништа
не мирује
и све се
не креће

МАКИЈАВЕЛИ

*Моји нису
Они што су
Послушни*

Ни закони
Нити слобода
Могућни
Нису

Јер

Ко ће коме
За слободу
Јемац бити

Мудар човек
Законе важеће
Поштоваће
Онолико
Колико они
Поштују њега

Нека право
Правди
Буде придодато
Ја
И сви моји
И кривдом
Задовољни бићемо
А ветар
Ветром
Заустављати нећемо

Јер

Ни ветар
Не покреће се
Због лишћа
Него
Због себе

БЕРКЛИ

*Никад више
Неће људи
Заволети људе*

Све што у нама није
Нигде га ни нема
Ни цвета
Ни травке
Ни пчеле
Благословене

Творац
Неба и Земље
У нама находи се
Или га нигде
Ни нема
И не сједињујемо се
Ми са Њим
Него Он са нама
У нама
Не тражимо ми Њега
Да бисмо га нашли

Него да би нашао
Он нас

Јер

Пут ми
Не познајемо
Нити га наћи
Можемо
Као што га
Ни досад
Нашли нисмо

ΠΑ
ΨΤΑ

*

не мећи на себе
ђинђуве
не украшавај се
перјем
лабуд нећеш постати

НВО

Од жбира до жбира
Путују речи
Шапат до шапата
Ниједан да залута
Оковане ћуте речи
Само ланци звече
Док жбири
Нове траже савезнике
И док предака коске глођу
Рођаци пацовског рода
Распада се смисао
Времена блата
Гужве и буке
Где магарци
Траже потврде
Налицкане господе
Из врха капитала
Из подземља ума
Где умиру
Част
Вера
И поштење

*

Људи су делови
Ормара
Који Кјеркегор
Из угла у угао
Премешта

Зидови су
Без слика

У полумраку
Загонетају
Оргије уплашеног духа

Бесконечно шаљиви
Бескрајно блесави
Одгонетају туђу срећу
И своју безубу несрећу

Људи су задовољни
Бескрајем неизмерног
Недостатка знања
О заводљивој тескоби

Уметници су
Безнадежног времена

Сумануто приљубљени
Уз очај
Иду туђим путевима

Људи су поворка
Која беспотребно пролази
Кроз измишљену наду
У бесмртност смрти

Лудо одлучни
Кукавички лутају
Од чамотиње
До чамотиње
Од Демона
До Демона
Стрмоглављени у бездан
Непознавања

*

Други ће уместо нас
Имати надахнућа
За велика дела
И подвиге
Славиће моралност
Сваког тренутка
Плаћеног
Закаснелим кајањима

Допуштено нам је
Да и без знања
Подлегнемо тиранији
Мрака
Дозвољено
Да без надахнућа
Са њима делимо
Непристојно
Плаћена кајања

*Честити људи су се уплашили
Лупежа сврстаних у победничке колоне
Које увећавају већ увећану помрчину
Хвалећи губаве и прокажене*

Увек смо из почетка
Почињали
Заблуде
Кодекс поштујући
Олоша и шљама
Законодавац нас је научио
Да све то
Труда нашега вреди
Јер
Најбоље је оно
Што ничему не вреди

Истински завоleti
Непријатеље
Највећа је утеха
Генијалним потомцима
Мајмунског рода

И тако дивећи се себи самима
Бесмисленим љубавима
Затрпаћемо јаме
Које су пунили
Нашим лешевима
У славу њиховог
Бога

Књижевници ће нашу љубав
Разнети по свету целом
Бићемо познати и поштовани
Као лупежи и хохштаплери

Не припадајући ни прошлим
Вековима
Не живећи у овом веку
У будућим вековима
Бићемо сенка сенке
У светској комедији
Коју ће режирати
Нови светски поредак

ДОЛАЗАК ВЕЛИКОГ ДУХА

Нек врачеве објаве народу и свим Индијанцима пошаљу глас: заиграјте, Индијанци, играјте свуда и на сваком месту, играјте и дан и ноћ! Ускоро, у пролеће, доћи ће Велики Дух. Са њим ће се вратити наша дивљач, дивљач сваковрсна и честа као што је шума честа. И сви мртви Индијанци вратиће се и живеће. И биће снажни и млади као што су били. И стари слепи Индијанци прогледаће и радоваће се. Велики Дух проћи ће овуда, а Индијанци ће се попети високо горе, на врх планина, далеко од белих људи. Доћи ће Велики Дух и белци Индијанце више неће мучити. Индијанци ће бити на висинама, а на земљу ће се спустити потоп великих вода и бели народ ће се подавити и нестати у њима. Воде ће се повући и на земљи ће остати само Индијанци. Индијанци и дивљач сваковрсна и честа као што је шума честа. Нека врачеве објаве народу и свим Индијанцима пошаљу глас: заиграјте, Индијанци, играјте свуда и на сваком месту, играјте

дан и ноћ! А они који не заиграју и у овај глас не поверују, нека знају: порашће само једну стопу и занавек остаће мали, претвориће се у дрво и изгореће у ватри.

ОВОКА, МЕСИЈА ИЗ ПЛЕМЕНА ПИЈУТА

Добила су нову веру
Хришћанство
Новог Бога
Племена

Шони
Таино
Паухатан
Масасоит
Сканто
Хобомах
Вампаноаге
Нарагансете
Мохићанци
Раритани
Винебаго
Потавотами
Кикапу

Чироки
Чикасо
Чокто
Крик
Семиноле
Чесапек
Чикахомини
Потомак
Покахонтаспекот
Монток
Натикок
Мачапунге
Кајуге
Онеиде
Мајами
Хјурони
Ири
Мохоци
Сенеке
Отава
Делавери
Модоци
Мохаве
Пијута
Шаста

Јума
Сиуси
Оглала Тетони
Уте
Сиксикаве

Испечени
Тетони
Чејени
Арапахо
Кајове
Команчи
Апачи
Наваје
Пуебло
Ирокези
Чипеве
Вичите
Меномини
Дакоте
Вране
Пони

И на хиљаде
Још

Познатих
И непознатих
Племена
Нестало је
Са шумама
Бизонима и јеленима
Миром и поверењем
У име нове вере
Новог Бога
И капитала

Сад заједно са нама
Повратак Великог Духа
Чекају

**ЈОШ НАМ СЕ
ОЏАЦИ ДИМЕ**

*

Ко зна по каквим беспућима
Лута лепота
Презрена и напуштена

Добро је изгубило вредност
У очима
Похотним и злим

Правда је опстала само код
Мистика
Заборављајући на себе

Љубав се заљубила у Слободу
И основала
Братство неједнаких

Песник је престао да снева
Негујући несаницу
Оправдавајући одсуство Идеје

Тако се завршила прича
О крају
И бајка о почетку

*

У земљи живих ја једини мртвац

Не поштујем више лепоту по себи
Видим је у буби у травки и цвету

Певам оде шумама и брдима
Лету орла и песми славуја

У глухо доба ноћи славим звезде
У трептај њихов заљубљен

И гле

Хладноћа раздире време
И леди дах самоће у прах лепоте

У земљи живих ја једини мртвац

*

Између чатрље
И дворца
Разлика је у срцу

Душу
Најтоплије греју зидови
Од храста
А тело од пролазности
Чувају

Ни Турци
Нити Аустријанци ни Немци
Као што ни Хрвати ни Шиптари
Не могаху ништа
Ни храстовим зидовима
Ни срцима
Унутар зидова

Што куће порушише
И дворце
Од цигала и камена
Ништа ни не порушише

Што срца извадише
И на ломачу бацише
То само видик
Затамнише

Ни записе
На храстовим стаблима
Што опоганише
Бога у нама не убише

Што посекоше
То нићи ће
Што поробише
По правди
Слободно ће бити
Како је увек
И бивало

Мајсторима руке
Не отпадоше
Него им шаке нарастоше
Да брвнаре
За живот
И молитву подижу

И гле
Још нам се оџаци диме
И црквена звона
На молитву у гори
Позивају

*

Да нам није
Вила посестрима било
Ко би нам збегове штитио
Ко цркве
Од зла скривао
И гавранове црне
Са огњишта
Душе
Изагнао

Спокојно
Испод шиндре
У собама гостинским
Виле дочекивали
Преци наши
Радосно осмехнути
Испред кандила

Да нам није
Гусала и звука
Од гусала
Не би ни нас било
Нити би ико икада

Икоме
Умео све то да исприча
Него песмом
Него звуком
Оног гласа који
И данас исте песме
Пева
Само га чути треба

Јао ономе ко га не чу

*

Испод тремова
Наших брвнара
Голуб грозд дуборези
И за здравље наше
Моли

Звоно мукло одјекује
Живот да зажали
Смрт нечију
Да огласи
У бежанију
Да позове
Или на молитву
Да подсети
Уразуми
Занесе

Не бој се
Приђи
И прекрсти се
Или пушку узми
Да нам звона
Не замукну

*

Новац је постао господар
народа

И најбољи песник
Ружно не би могао лепим
Опевати речима

Ветар је развејао време
По непознатим
Просторима
Иако смо мислили
Да је то једино
што поуздано баштинимо

Не знам
Колико времена
Још имамо
И јесу ли ветрови
Спремни да нам га врате

Онај који зна
Ћути о томе

*

Срби више не воле Србију
Загледали су се у ђаволе црне
Који се називају
Европска Унија

Ђаволи црни свим премазани
Мастима
Анђелима би хтели да се представе

Бог им је профит
Црква им је ријалити шоу
На бесног носорога личе
Који се разбеснео
Па разјапивши уста
Све би да прогута
Мада мени пољском клозету
Слични су

Морам признати да нисам код њих био
Кретао у том правцу јесам
И преплашен се назад враћао
Па ипак их добро знам

Не знајући да их познајемо
Да би се боље упознали
На нас су авионе
И бомбе
И на децу нашу
Да нам боље расту

То су игре њихове
И њихова разонода
Тако они играју се

Ја се тих игара играти
Не умем
Моја ме отаџбина није научила
Нити се мој народ
Таквих играо игара

Песме њихове су ругалице
Књиге баналних љубави пуне су
А библиотеке жбира и работа

Владари су им ко и наши
Барабе
Да не лажем
На живе мени личе мртваце

Дабогда да никад више не долазе

*

На лицу света
Очај
У очају
Умиру принципи

Наш свет
Је округла лопта што пламти

Човек је безнадежност
У канџама Империје

Империја је постала господар
Моје деце
Мога оца
Моје мајке
Моје сестре
Мог брата
Њиве моје
И фабрике

Империја хоће
Њихове игре да играмо
Њене богове да штујемо

Империја жели да мислимо
Како њени чауши пишу
И говоре

Реке наших суза
Радост су њихова
Грбови наше деце
Њихова су ходочашћа

вредности њихове су
colon
buttocks
dick
и *pussy*
умотани у обланду
гламура

По схватању мог народа
Могу да се носе
Тамо одакле су
Другима дошли
И себи на срамоту
Изашли

Помози нам Боже
(нешто ћемо и сами
Предузети
Кад томе време дође
Само сад
О томе
Морамо да ћутимо)

Или ћемо нешто учинити
Или ћемо заплакати
Јер свет који
Је постојања вредан
Више не постоји
Срушен је
Бомбама цивилизације
Прождран је
Пламеном прогреса

Придјите
Последње целованије
На вјеки вјеков
Амин

ОД ИСТОГ АУТОРА

(П)освета, сатирични афоризми
и епиграми;
Блефери, сатирични афоризми и епиграми;
Деда и змија, сатирична проза;
Тешка ноћ, сатирични афоризми
и епиграми;
Крај душе, поезија;
Тушта и тма, сатирична поезија;
Деда и змија, Друго допуњено издање;
Коцкарница идеала, сатирична поезија;
У градском парку, поезија;
Анђео љубави, антологија српске
љубавне поезије;
Анђео туге, антологија српске
песимистичке поезије;
Џукеле мира, сатирични афоризми;
Преци, поезија;
Усамљености, кратка проза;
Пре него се све погаси, поезија;
Пре вина, поезија;
Пре него се све погази, сатирични
афоризми;
Дах предака, поезија;
Усамљености 2, кратка проза,
Још кад би писци престали да пишу,
сатирични афоризми.

САДРЖАЈ

СКИЦА ЗА ПОЕМУ РОДНОМ ГРАДУ 7

МЕТРО 19

- * (ти то нећеш видети) 25
- * (па добро нека буде и тако) 27
- * (згађен пред бахатошћу великих) 28
- * (трчим ко теленце
испред сваке руде) 30

ЧИСТА ФИЛОЗОФИЈА

- ТАЛЕС 33
- ПИТАГОРА 36
- ЗЕНОН ИЗ ЕЛЕЈЕ 38
- МАКИЈАВЕЛИ 42
- БЕРКЛИ 44

ПА ШТА

- * (не мећи на себе) 49
- НВО 50
- * (људи су делови ормара) 51
- * (други ће уместо нас) 53
- * (честити људи су се уплашили) 54

ДОЛАЗАК ВЕЛИКОГ ДУХА 56

ЈОШ НАМ СЕ ОЦАЦИ ДИМЕ

- * (ко зна по каквим беспућима) 63
- * (у земљи живих ја једини мртавац) 64
- * (између чатрље и дворца) 65

- * (да нам није вила
посестрима било) 68
- * (испод тремова наших брвнара) 70
- * (новац је постао
господар народа) 71
- * (Срби више не воле Србију) 72
- * (на лицу света) 74

- Од истог аутора 77

